

noastre politice și social-economice pe temeiuri și în forme istorice proprii. Noua întocmire de stat a influențat, la rîndul ei, asupra realităților ce le exprima: prin instituțiile statornicite și prin intervenția factorului politic (al domniei, îndeosebi), ea a înlesnit, mai multă vreme, mersul înainte al producției materiale și al relațiilor sociale, în direcția statornicită încă din feudalismul timpuriu. Urmările au fost vizibile și în sectorul relațiilor economice ale Țării Românești. În schimburile interne și externe, orașele, centre de producție meșteșugărească și de negoț, atestate ca atare de documentele secolului al XIV-lea, au avut un rol principal, fiind continuu sprijinite în activitatea lor de autoritatea centrală a statului feudal.

Negoțul cu Peninsula Balcanică (incluzînd și mărfurile din Orientul Apropiat sau Mijlociu) s-a desfășurat atît pe mare — de aici și politica Țării Românești de a stăpîni porturi în deltă sau litoralul maritim —, cît și pe drumurile de uscat, unele folosite și în secolele XII—XIII și continuînd pe acelea ale antichității. Aceste drumuri duceau la cunoscutele vaduri ale Dunării, unde au funcționat neîntrerupt vămile Țării Românești, cu o organizare proprie, deosebită de aceea a Imperiului Otoman.

Exporturile au cuprins produsele tradiționale: grîne, cornute mari și mici, cai, pește — unul din marile articole de export alături de vite —, vin, ceară și sare, ocele muntene și moldovene fiind cele dintîi furnizoare de sare ale Peninsulei Balcanice în secolele XIV—XIX. Țara Românească, ca și Moldova, a avut un rol esențial în aprovizionarea Imperiului otoman cu anumite produse. Importurile au cuprins mărfuri meșteșugărești mai fine și mirodenii venite « de peste mare », în general articole cu volum mic, dar cu valoare mai ridicată.

Comerțul cu Peninsula Balcanică a fost efectuat, îndeosebi în secolul al XV-lea și în prima jumătate a celui următor, de boieri, dregători de diferite grade și mai ales de către orașeni (tîrgoveți), care, în perioada considerată, au fost cei dintîi mijlocitori ai schimburilor externe. Din datele analizate — deși registrele vămilor de pe linia Dunării nu s-au păstrat — rezultă limpede că *vadurile comerciale de la Dunăre au rămas ferm în mîinile neguțătorilor-tîrgoveți din Țara Românească; pînă către mijlocul secolului al XVI-lea, ei au împiedicat pătrunderea comercianților levantini în piețele nord-dunărene*. Aceiași neguțători din Țara Românească au fost și principalii intermediari pentru tranzitul mărfurilor din Imperiul Otoman spre Transilvania.

Prin exporturile și importurile efectuate, prin asigurarea legăturii și controlului circulației mărfurilor spre și din Peninsula Balcanică, mijlocitorii acestor schimburi din Țara Românească au îndeplinit un rol important în funcționarea comerțului internațional în sud-estul european, în secolele XIV—XVI.

ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ОТНОШЕНИЯ ВАЛАХИИ СО СТРАНАМИ БАЛКАНСКОГО ПОЛУОСТРОВА В XIV — ПЕРВОЙ ПОЛОВИНЕ XVI В.

(Резюме)

Появление в начале XIV в. единого государства Валахии (как и утверждение независимой Молдовы) вместо феодальной раздробленности X—XIII вв., оказало свое влияние на внутреннюю и внешнюю торговлю, для развития которой таким образом были созданы лучшие условия, а именно: стабильность внутри страны, более безопасные пути, поддержка купцов центральной властью, когда они сталкивались с дискриминационными мерами конкурентов из других стран.